

udstukket nogle skrappe tidsfrister for implementeringen.

Jeg vil godt have lov til at pointere, at det handler om langt mere end blot lovteknik. Det handler om borgernes retssikkerhed. Borgerne skal have nogle helt klare rettigheder, og derfor bør der gælde følgende regler:

For det første: Såfremt en person ønsker, at data vedrørende ham eller hende selv i et elektronisk register skal slettes, skal disse data ikke kunne overføres til Rigsarkivet. For det andet: Medmindre en person skriftligt giver tilladelse til, at den pågældendes lægelige data, f.eks. lægejournal og røntgenbilleder, skal overføres til Rigsarkivet, skal sådanne data tilintetgøres, og dette kunne eksempelvis ske senest i det kalenderår, der følger efter, at den pågældende er afgået ved døden. Endelig bør der i forbindelse med registerlovgivningen indføres et afsnit, hvoraf det fremgår, at ægtefæller og livsarvinger har råderet over afdødes data og således kan kræve afdødes data enten udleveret, destrueret, henlagt i Rigsarkivet eller ikke henlagt i Rigsarkivet.

Med disse bemærkninger vil Det Konservative Folkeparti godt give tilsagn om et konstruktivt arbejde i udvalget, men vi har som sagt vore betænkeligheder.

Ole Sohn (SF):

Dette lovforslag er jo en udløber af et EF-direktiv og samtidig en udløber af L 44 i Justitsministeriets sagsområde om behandling af personoplysninger.

Når jeg indleder med dette, er det for at sige, at vi selvfølgelig ikke kan afslutte behandlingen af dette lovforslag, før L 44 om personoplysninger er færdigbehandlet, og det kan – så vidt jeg har forstået – tage temmelig lang tid, i og med at der ligger mere end 300 ubesvarede spørgsmål, som skal afklares, inden man bliver færdig. Det betyder til gengæld, at vi får mulighed for en grundig behandling af lovforslaget om offentlige arkiver.

Noget af det nye, som er en følge af L 44, og som også kommer ind i L 96, er, at der sker en ændring af Registertilsynet, og at der oprettes et Datatilsyn, som skal lave nogle generelle retningslinjer for aflevering, bevaring og kassation af offentlige arkivalier. Desuden skal det nye Datatilsyn inddrages ved fastsættelsen af de generelle regler i forbindelse med offentlige arkivers behandling af personoplysninger, herun-

der tilgængelighed og vilkår for brugen af personoplysningerne.

Derfor er det utrolig vigtigt at vide, hvordan det kommende Datatilsyn sammensættes og organiseres, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren, om ministeren kan sige noget om tilsynets organisering og sammensætning allerede i dag. Jeg nævner det, fordi der står på side 7 i bemærkningerne til lovforslaget, at Datatilsynet kan afgøre konkrete spørgsmål, som hidtil er afgjort af ministeren eller Rigsarkivaren. Fremover bliver det sådan, at ministeren skal spørge Datatilsynet, hvis ministeren skal udarbejde regler for private arkiver, og så kan man selvfølgelig spørge sig selv: Hvad skal Rigsarkivarens opgave være fremover, når hans indflydelse nu tilsyneladende nedprioriteres?

Da forslaget vedrører opbevaring og ikke mindst tilgængelighed af materialer med personoplysninger, finder jeg det også højt besynderligt, at det af kulturministeren nedsatte Tilgængelighedsudvalg ikke har haft forslaget til høring. Hvad er årsagen egentlig til det? Så vidt jeg kan forstå, har Tilgængelighedsudvalget ifølge arkivlovens § 26 netop til opgave at vurdere praksis på tilgængelighedsområdet, og så vidt jeg har forstået, skal udvalget én gang om året udarbejde en beretning på grundlag af Rigsarkivarens årsrapporter og udtrykke sin opfattelse af, hvorledes arkivloven skal forbedres. Derfor er det lidt underligt, at udvalget ikke er blevet hørt i forbindelse med de foreslåede ændringer, men det kan der rådes bod på, i og med at vi nu får en lang tid mellem første og anden behandling.

Der er også et andet element, jeg afslutningsvis vil komme ind på vedrørende det kommende Datatilsyn, som virker bekymrende. I bemærkningerne til lovforslaget står der, at Datatilsynet skal sikre, at hensynet til de interesser, der betinger en 80-årig tilgængelighedsfrist – herunder hensynet til den person, oplysningerne angår – skal afvejes over for de hensyn, der kan begrunde dispensation fra tilgængelighedsfristen, herunder hensynet til forskningen. Disse bemærkninger kan tolkes som en indskrænkning af bestemmelsen i arkivlovens § 20, for her står der, at arkivenheder, der er afleveret til statens arkiver, som hovedregel er tilgængelige for enhver, når de er 30 år gamle.

Der kan selvfølgelig være grunde til at forlænge fristerne, som det også fremgår af § 21 og § 22 i loven; men det er vigtigt, at den afvejning,